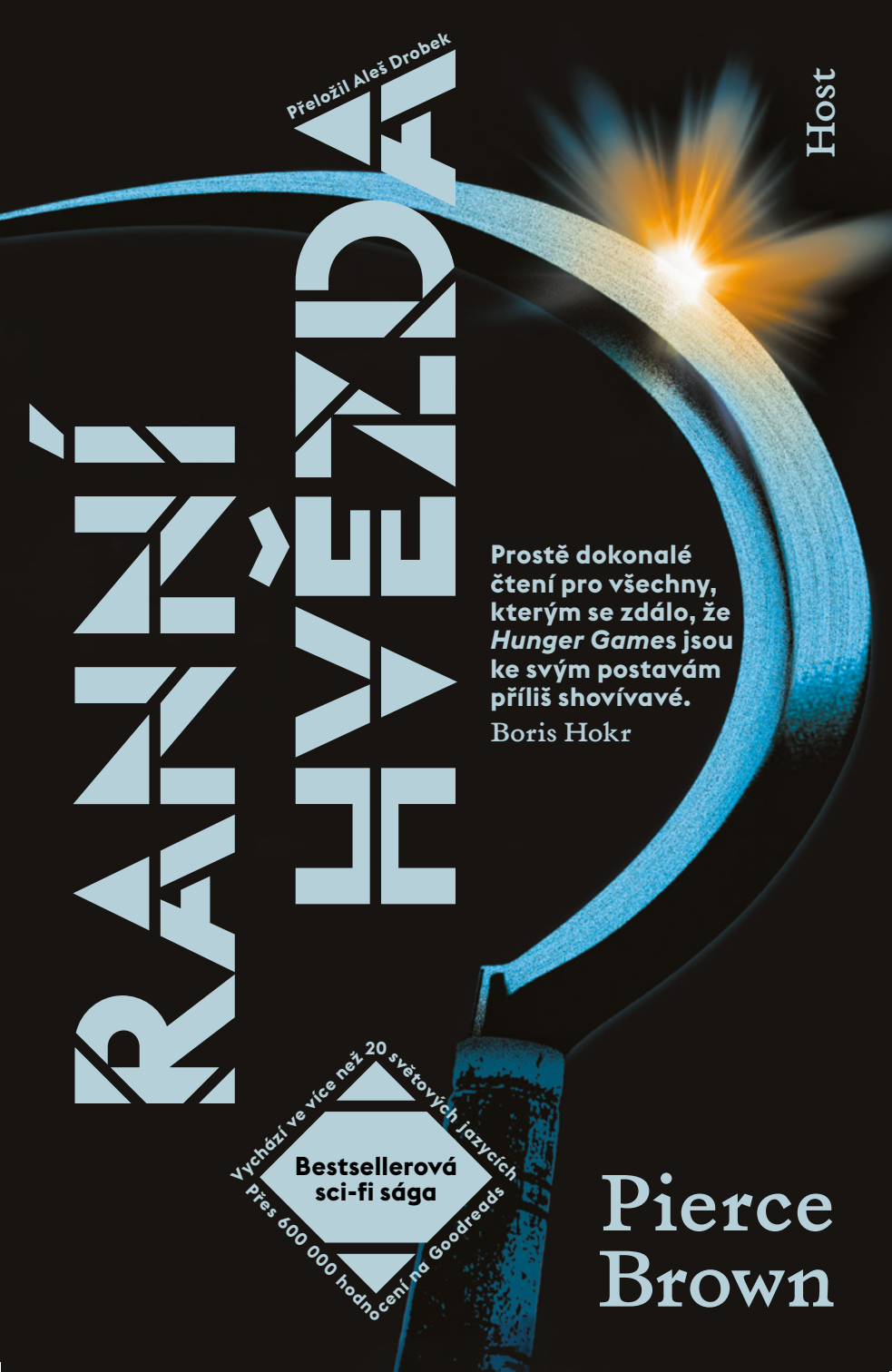
Přeložil Aleš Drobek
RANNÍ HVĚZDA
Host
Prostě dokonalé čtení pro všechny, kterým se zdálo, že *Hunger Games* jsou ke svým postavám příliš shovívavé.
Boris Hokr
Vychází ve více než 20 světových jazycích
Bestsellerová sci-fi sága
Přes 600 000 hodnocení na Goodreads
Pierce Brown

Ranní hvězda
Pierce Brown

RANNÍ HVĚZDA

Přeložil
Aleš Drobek
Brno 2026

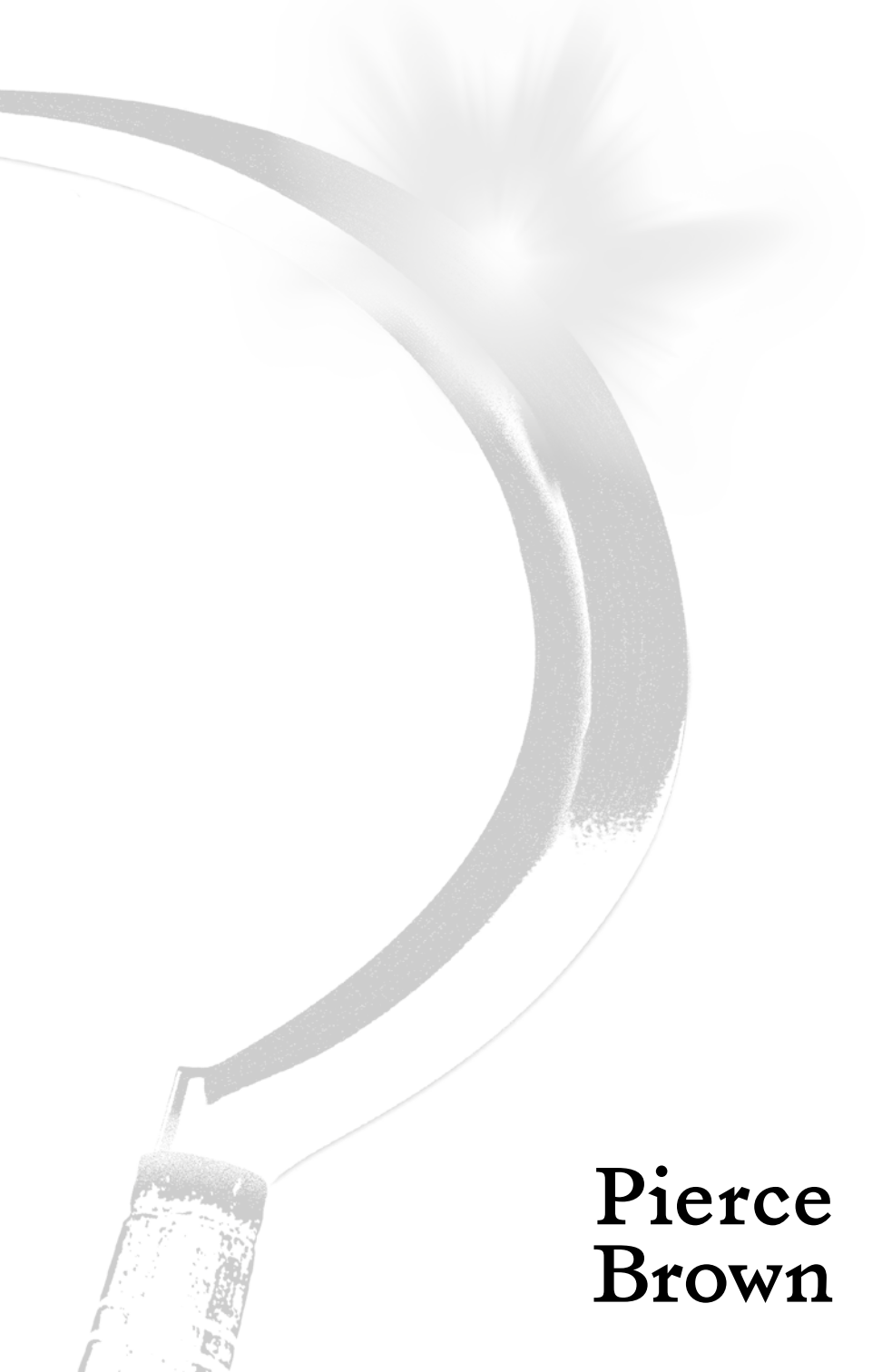

Pierce
Brown

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Morning Star
Copyright © 2016 by Pierce Brown
All rights reserved
Illustration copyright © 2016 by Joel Daniel Phillips
Jacket design © Faceout Studio/David G. Stevenson
Jacket illustration © David G. Stevenson
Translation © Aleš Drobek, 2026
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3333-6 (PDF)
ISBN 978-80-275-3334-3 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3335-0 (MobiPocket)

Věnováno sestře,
která mě naučila naslouchat

Postavy

Zlatí

Octavie au Luna: svrchovaná konzulka Společnosti
Lysandr au Luna: Octaviin vnuk, dědic rodu Lunů
Adrius au Augustus/Šakal: arciguvernér Marsu, Virginiin bratr
Virginie au Augustus/Mustang: Adriova sestra
Magnus au Grimmus/Pán popela: konzulčin vrchní imperátor, Ajin otec
Aja au Grimmus: Proměnlivá rytířka, konzulčina hlavní osobní strážkyně
Kassius au Bellona: Ranní rytíř, konzulčin osobní strážce
Roque au Fabii: imperátor Mečové flotily
Antonie au Severus-Julii: Viktřina nevlastní sestra, Agrippinina dcera
Viktra au Julii: Antoniina nevlastní sestra, Agrippinina dcera
Kavax au Telemanus: hlava rodu Telemanů, Daxův otec
Daxo au Telemanus: Kavaxův syn a dědic, Paxův bratr
Romulus au Raa: hlava rodu Raaů, arciguvernér měsíce Io
Lilath au Faran: Šakalova družka, vůdkyně Mrchožroutů
Kyriana au Tanus/Třtina: bývalá Vlčice, nyní poručice Mrchožroutů
Vixus au Sarna: bývalý člen Domu Martova, poručík Mrchožroutů

Střední Barvy a podBarvy

Trigg ti Nakamura: legionář, Holidayin bratr, Šedý
Holiday ti Nakamura: legionářka, Triggova sestra, Šedá
Regulus ag Sun/Merkur: nejbohatší člověk Společnosti, Stříbrný
Alia Sněžná: královna Valkýr, Ragnarova a Sefiina matka, Obsidiánka
Sefi Mlčenlivá: velitelka Valkýr, Aliina dcera, Ragnarova sestra
Orion xe Aquarii: kapitánka lodi, Modrá

Synové Areovi

Darrow z Lykosu/Sekáč: bývalý kopiník rodu Augustova, Rudý
Sevro au Barka/Skrček: Vlk, Zlatý
Ragnar Volarus: novopečený Vlk, Obsidián
Tanečník: Areův pobočník, Rudý
Mickey: řezbář, Purpurový

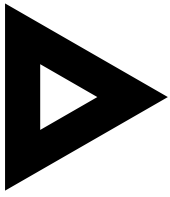

Stoupám vstříc temnotě, pryč od zahrady, kterou zalévá krev mých přátel. Zlatý, který nechal pověsit mou ženu, leží mrtvý vedle mě na studené kovové palubě, mrtvý rukou vlastního syna.

Podzimní vítr mi čechrá vlasy. Loď pod námi duní. V dálce roztínají noční oblohu zářivě oranžové plameny lodí vstupujících do atmosféry. To se z oběžné dráhy řítí Telemanové, mí zachránci. Kéž by se nenamáhali. Kéž by mě pohltila temnota a kéž by se o mé ochromené tělo porvali supi.

Za mnou zní hlasy mých nepřátel, vysokých démonů s tvářemi andělů. Ten nejmenší z nich se shýbne. Zahledí se na svého mrtvého otce a pohladí mě po hlavě.

„Tak ti bylo souzeno skončit od samého počátku," řekne mi. „Ne s křikem. Ne ve vzteku. Ale v hrobovém tichu."

Roque, můj zrádce, sedí v koutě. Býval mým přítelem. Srdce příliš laskavé na svou Barvu. Teď otočí hlavu a já vidím jeho slzy. Ale nepláče pro mě. Pláče pro ty, které ztratil. Které jsem mu vzal.

„Arés tě nezachrání. Mustang tě opustila. Jsi sám, Darrowe." Šakalovy oči jsou vzdálené a tiché. „Jako já." Vezme černou masku bez očí s náhubkem, připevní mi ji na obličej a oslepí mě. „Takhle to končí."

Aby mě zlomil, povraždil mé blízké. Ale ti, kteří přežili, jsou mou nadějí. Sevro. Ragnar a Tanečník. Myslím na všechny své lidi uvězněné ve tmě. Na všechny Barvy všech světů, spoutané okovy a řetězy, aby Zlatí mohli vládnout, a v té černé jámě, kterou mi Šakal vyryl do duše, hoří vztek. Nejsem sám. Nejsem jeho oběť.

Jen ať se mi vysmívá. Ať vytáhne všechna svá esa. Já jsem Sekáč.

Umím trpět.

Znám temnotu.

Ještě to nekončí.

01

Per aspera ad astra

1. ČERNOČERNÁ TMA

Ležím hluboko ve tmě, daleko od tepla, slunce i měsíců, tichý jako ten kámen, který mě obklopuje, který věží mé schoulené tělo ve svém děsivém lůně. Nemůžu vstát. Nemůžu se protáhnout. Můžu se jen choulit do klubíčka, jako zakrnělá zkamenělina muže, kterým jsem kdysi byl. Ruce mám spoutané za zády. Ležím nahý na studené skále.

Úplně sám, jen já a tma.

Připadá mi, že uplynuly měsíce, roky, tisíciletí, co jsem naposledy narovnal kolena a páteř. Ta bolest je šílenství. Klouby mám jako z rezavého železa. Kolik času uplynulo od chvíle, kdy mí Zlatí přátelé krváceli do trávy? Od chvíle, kdy mě Roque něžně políbil na tvář a zlomil mi srdce?

Čas není řeka.

Alespoň ne tady.

V téhle hrobce je čas kámen. Je to tma, trvalá a neúprosná, kterou vyměřuje jen dvojí kyvadlo života – dech a tlukot mého srdce. Nadechnout. *Vum… bum. Vum… bum.*

Vydechnout. *Vum… bum. Vum… bum.*

Nadechnout. *Vum… bum. Vum… bum.*

Ten cyklus se opakuje zas a znovu a skončí, až… Až kdy? Až zemřu stářím? Až si rozbiju lebku o kámen? Až si vykoušu z těla trubičky, které mi Žlutí zavedli do útrob a které mi do těla pumpují živiny a ven odpad?

Nebo až zešílíš?

„Ne," procedím skrze zuby.

Anooo.

„Je to jen tma." Nadechnu se. Uklidním se. Dotýkám se konejšivých stěn. Záda, prsty, kostrč, paty, prsty na nohou, kolena, hlava. Opakuju to. Desetkrát. Stokrát. Pro jistotu. Klidně tisíckrát.

Ano. Jsem sám.

Myslel jsem si, že existují horší osudy než ten můj, ale už vím, že to není pravda. Člověk není ostrov. My lidé potřebujeme ty, kteří nás milují. Potřebujeme ty, kdo nás nenávidí.

Potřebujeme druhé, aby nás připoutali k životu, aby nám dali důvod žít, cítit. Tady mám jen tmu. Někdy křičím. Někdy se směju v noci, nebo možná ve dne, kdo ví? Směju se, abych si ukrátil dlouhou chvíli, abych spálil kalorie, které mi Šakal dává, a přinutil své rozechvělé tělo ke spánku.

Taky pláču. Broukám si. Pískám.

Naslouchám hlasům nahoře. Doléhají ke mně přes nekonečný oceán tmy. Doprovází je nesnesitelné řinčení řetězů a kostí, kterým vibrují stěny mé cely. Všechno je tak blízko, a přece tisíce kilometrů daleko, jako by celý svět existoval hned za tou temnotou a já ho si nemohl prohlédnout, dotknout se ho, ochutnat, cítit, jako by mě od něj dělila neprostupná clona. Jsem uvězněný v samotě.

Ty hlasy slyším právě teď. Řetězy a kosti, které se ozývají v mém vězení.

To mluvím já? Zasměju se té představě. Kleju. Intrikuju.

Zabít. Vraždit. Vydloubnout oči. Roztrhat. Spálit.

Žadoním. Blouzním. Vyjednávám.

Kňourám modlitby k Eo, šťastný, že ona byla takového osudu ušetřena.

Ona neposlouchá.

Zpívám dětské písničky a recituju Umírající Zemi, Lampáře, Rámájanu, Odysseu v řečtině a latině, pak v mrtvých jazycích – arabštině, angličtině, čínštině a němčině. Vybavuju si texty a skripta, které mi dal Matteo, když jsem byl ještě obyčejný kluk. Hledám sílu u zbloudilého Řeka, který si nepřál nic víc než se vrátit domů.

Zapomínáš, co provedl.

Odysseus byl hrdina. To on dobyl Tróju pomocí svého dřevěného koně. A já zase rozdrtil vojska Bellonů v Železném dešti nad Marsem.

A pak…

„Ne," vyštěknu. „Ticho."

… muži vtrhli do Tróji. Našli matky. Našli děti. Hádej, co udělali?

„Drž hubu!"

Ty víš, co udělali. Kosti. Pot. Maso. Popel. Pláč. Krev.

Tma se škodolibě zachechtá.

Sekáč, Sekáč, Sekáč… Jen činy zkropené krví přetrvají.

Spím? Bdím? Ztratil jsem přehled. Všechno se mísí dohromady, topím se v představách, šepotech, zvucích. Zas a znovu škubu za Eoniny křehké kotníčky. Rozbíjím Julianovi obličej. Slyším, jak Pax, Quinn, Taktus, Lorn a Viktra vydechují naposledy. Tolik bolesti. A k čemu? Nakonec jsem zklamal. Svou ženu. Svůj lid.

A Area. A své přátele.

Kolik jich ještě vlastně zbývá?

Sevro? Ragnar?

Mustang?

Mustang. Co když ví, že jsi tady… Co když je jí to jedno… A proč by jí to mělo být jedno? To ty jsi zradil. To tys lhal. Ty jsi zneužil její mysl. Její tělo. Její krev. Ukázal jsi jí svou pravou tvář a ona utekla. Co když to byla ona? Co když tě zradila ona? Mohl by ses do ní pak zamilovat? „Zmlkni!" křičím na sebe, do tmy.

Nemysli na ni. Nemysli na ni.

Proč ne? Vždyť ti chybí.

Ve tmě mi před očima vyvstane její podoba, jako už tolikrát předtím – cválá na koni přes zelené pole směrem ode mě, po chvíli se otočí přes rameno a zasměje se na mě, abych ji následoval. Vlasy se jí vlní jako letní seno na sedláckém povoze.

Toužíš po ní. Miluješ ji. Zlatou dívku. Zapomeň na tu Rudou couru.

„Ne." Praštím hlavou o zeď. „Je to jen tma," zašeptám. Jen tma, která si se mnou hraje. Ale stejně se snažím zapomenout na Mustang, na Eo. Mimo tuto celu nic neexistuje. Nemůže mi chybět, co neexistuje.

Teplá krev mi stéká po čele, crčí ze starých strupů, které jsem si znovu roztrhl. Kape mi z nosu. Vystrčím jazyk a zkoumám studený kámen, dokud neucítím kapky. Vychutnávám si sůl, marťanské železo. Pomalu. Pomalu. Ať ta novota vydrží co nejdéle. Ať ta chuť přetrvá a připomene mi, že jsem člověk. Rudý z Lykosu. Pekelník.

Ne. Nejsi. Jsi nic. Tvá žena tě opustila a ukradla ti dítě. Tvoje děvka se na tebe vykašlala. Moc ses nevyznamenal. Byl jsi příliš pyšný. Příliš hloupý. Příliš zlý. A teď na tebe všichni zapomněli.

Vážně?

Když jsem naposledy viděl Zlatou dívku, klečel jsem vedle Ragnara v tunelech Lykosu a prosil Mustang, aby zradila svůj vlastní lid a žila pro víc. Věděl jsem, že kdyby se k nám připojila, Eonin sen by rozkvetl. Lepší svět jsme v té chvíli měli na dosah ruky. Jenže ona odešla. Opravdu na mě mohla zapomenout? Vážně už mě nemiluje?

Milovala jen tvou masku.

„Je to jen tma. Jen tma. Jen tma," mumlám čím dál rychleji.

Neměl bych tu být.

Měl bych být mrtvý.

Po Lornově smrti mě měli předat Octavii, aby mě její řezbáři rozpitvali a odhalili tajemství mého přerodu ve Zlatého. Aby zjistili, jestli existují další jako já. Ale Šakal uzavřel dohodu a nechal si mě pro sebe. Mučil mě na svém panství v Attice a vyptával se na Syny Areovy, na Lykos a mou rodinu.

Nikdy se mi nesvěřil, jak přesně mě prokoukl. Prosil jsem ho, aby to se mnou skoncoval. Nakonec mi dal kámen. „Když je vše ztraceno, čest si žádá smrt," řekl mi jednou Roque. „Je to vznešený konec." Ale co může bohatý básník vědět o smrti? Jen chudí znají smrt. Otroci znají smrt. Ale i když po ní toužím, bojím se jí. Protože čím lépe poznávám náš krutý svět, tím méně věřím, že život skončí nějakou útěšnou pohádkou.

Žádné Údolí neexistuje.

Je to lež, kterou vyprávějí matky a otcové, aby svým hladovějícím dětem nějak vysvětlili tu hrůzu. Jenže žádné skutečné vysvětlení není. Ani Eo už není. Neviděla mě bojovat za její sen. Nestará se, jak jsem dopadl v Institutu nebo jestli miluju Mustang, protože v den své smrti přestala existovat. Není nic kromě tohoto světa. Je to náš začátek a náš konec. Naše jediná šance na radost, než nás pohltí temnota.

Ano. Ale ty ještě nemusíš skončit. Můžeš odsud utéct, šeptá mi tma. *Řekni ta slova. Řekni je. Víš, jak se zachránit.*

Je to tak. Vím.

„Stačí, když řekneš ‚Jsem zlomený‘, a tohle všechno skončí," řekl mi Šakal už dávno, než mě spustil do téhle pekelné kobky. „Po zbytek života si budeš žít v přepychovém sídle, kam ti budu posílat tolik Růžovek a tolik jídla, že ztloustneš víc než Pán popela. Jenže ta slova mají svůj důsledek."

Stojí to za to. Zachraň se. Nikdo jiný to neudělá.

„A tím důsledkem, drahý Sekáči, je tvoje rodina." Rodina, kterou z Lykosu unesli haundi a která teď sedí ve vězení v útrobách attické pevnosti. Šakal mě za ní nikdy nepustil. Nedovolil mi říct, že je miluju a že je mi líto, že jsem je nedokázal ochránit.

„Předhodím je vězňům téhle pevnosti," vysvětlil. „Mužům a ženám, kteří by podle tebe měli vládnout místo Zlatých. Jakmile uvidíš to zvíře v člověku, pochopíš, že já mám pravdu a ty se mýlíš. Zlatí musejí vládnout."

Zkousni to, šeptá tma. *Je to praktická oběť. Prozíravá.*

„Ne… to neudělám… "

Tvá máma by chtěla, abys žil.

Ne za takovou cenu.

Copak může muž pochopit mateřskou lásku? Žij. Pro ni. Pro Eo.

Co když to opravdu chce? Má temnota pravdu? Koneckonců, jsem přece důležitý. Řekla to sama Eo. I Arés to řekl, ostatně si mě vybral. Ze všech Rudých právě mě. Mohl bych zlomit okovy. Žil bych pro víc. Utéct odsud by nebylo sobecké. V širším kontextu by to byl ryzí altruismus.

Ano. Altruismus, přesně tak…

Máma by mě určitě prosila, abych je obětoval. Kieran by to pochopil. I moje sestra. Můžu zachránit náš lid. Eonin sen se musí vyplnit, bez ohledu na cenu. Mám povinnost přežít. Mám na to právo.

Řekni ta slova.

Uhodím hlavou o kámen a zavřísknu na tmu, ať jde pryč. Mě neoklame. Mě nezlomí.

Copak to nevíš? Každý se zlomí.

Její vysoký smích trvá věčně.

A já vím, že tma má pravdu. Každý se časem zlomí. Mě mučení už zlomilo. Prozradil jsem Šakalovi, že jsem z Lykosu. Řekl jsem mu, kde najde mou rodinu. Existuje však ještě jedno řešení. Čestné řešení, kterým se nezpronevěřím sám sobě a tomu, co milovala Eo. Vím, jak umlčet ty hlasy.

„Roque, měl jsi pravdu," zašeptám. „Měl jsi pravdu." Nejraději bych se vrátil domů. Pryč odsud. Ale to nejde. A tak mi zbývá jedině smrt. Než sám sebe zradím ještě víc.

Smrt je řešení.

Nebuď blázen. Přestaň. Přestaň.

Praštím hlavou do stěny silněji než kdy dřív. Ne abych se potrestal, ale abych se zabil. Abych skoncoval sám se sebou. Pokud život nekončí pohádkou, spokojím se s nicotou. Ale pokud Údolí přece jen existuje, najdu ho. Už jdu, Eo. Konečně jdu za tebou. „Miluju tě."

Ne. Ne. Ne. Ne. Ne.

Znovu třískám lebkou do kamene. Po tváři mi stéká horkost. Před očima mi tančí jiskry bolesti. Tma na mě vříská, ale já buším dál.

Jestli je tohle konec, vrhnu se mu zuřivě vstříc. Ale když zakloním hlavu, abych si zasadil poslední velký úder, existence zasténá. Hřmí jako zemětřesení. Není to temnota, ale něco za ní. Něco v samotném kameni, stále hlasitější a hlubší, něco nade mnou, až najednou tmu rozetne oslnivý meč světla.

2. VĚZEŇ L17L6363

Strop se rozestoupí. Světlo mě bodne do očí.

Zavřu je. Podlaha mé cely stoupá ke světlu, pak s cvaknutím zastaví a já ležím nahý na rovném kamenném povrchu. Narovnám nohy a zalapám po dechu; bolestí málem omdlím. Klouby zapraskají. Zauzlené šlachy se rozpletou. Proti lítému světlu zkouším otevřít oči. Zalijí mi je slzy. Záře je tak oslnivá, že z okolního světla vnímám jen vybělené obrysy.

Kolem mě poletují útržky cizích hlasů. „Adrie, co to je?“

„… on tam byl zavřený celou tu dobu?“

„Ten puch…“

Ležím na kameni, který se pode mnou táhne po obou stranách. Je černý, vlní se modrou a fialovou, jako krunýř kreonského brouka. Podlaha? Ne. Vidím šálky. Podšálky. Vozík s kávou. Je to stůl. To bylo mé vězení. Ne zatuchlá kobka, ale metr široký a dvanáct metrů dlouhý mramorový kvádr s dutým středem. Každý večer hodovali pár centimetrů nade mnou. Jejich hlasy byly tím vzdáleným šepotem, který jsem slyšel ve tmě. Společnost mi dělalo jen cinkání jejich příborů a talířů.

„Barbarské…“

Teď si vzpomínám. Je to tentýž stůl, u kterého seděl Šakal, když jsem ho navštívil po svém zotavení ze Železného deště. Plánoval mé uvěznění už tehdy? Když mě sem přivlekli, měl jsem na hlavě pytel. Myslel jsem, že hniju kdesi hluboko v útrobách jeho pevnosti. Ale kdepak. Jejich večeři a mé peklo dělilo jen třicet centimetrů leštěného kamene.

Vzhlédnu od podnosu s kávou vedle mé hlavy. Někdo na mě zírá. Několik lidí. Přes slzy a krev v očích je nevidím. Odvrátím se a svinu se do klubíčka jako slepý krtek, který se poprvé v životě ocitl na povrchu. Jsem příliš vyděšený, příliš zahlcený vjemy, než abych myslel na hrdost nebo nenávist. Ale vím, že si mě prohlíží i on. Šakal. Dětská tvář ve štíhlém těle, s pískovými vlasy sčesanými na stranu. Odkašle si.

„Vážení hosté. Dovolte mi představit vězně L17L6363.“ Jeho tvář je zároveň rájem i peklem. Vidím někoho jiného…

Vím, že na světě nejsem sám…

Ale pak si připomenu, co mi provedl… ta vzpomínka mi trhá duši z těla.

Ostatní hlasy se plazí a duní, ohlušují. A já, i když ležím schoulený na kameni, za tou oponou zvuku něco cítím. Něco přirozeného, jemného a laskavého. Temnota mě prve přesvědčila, že něco takového už nikdy neucítím. Nese se to tiše otevřeným oknem a líbá moji kůži.

Těžkým, vlhkým zápachem mého špinavého těla si razí cestu chladný vzduch pozdního podzimu a já před očima vidím kluka, který kdesi běží zasněženým lesem, přejíždí rukama po kůře a jehličí a má ve vlasech mízu. Vím, že nic takového jsem nikdy neprožil, ale říkám si, že jsem to prožít měl. Takový život bych si přál. Takového syna jsem mohl mít.

Pláču. Ani ne kvůli sobě jako kvůli tomu chlapci, který si myslí, že žije v laskavém světě, kde jsou máma a táta velcí a silní jako hory. Kéž bych mohl být zase tak nevinný. Kéž bych nevěděl, že ten výjev není podvod. Jenže je. Šakal dává, jen aby vzal. Brzy zbude ze světla jen vzpomínka a tma se vrátí. Znovu pevně zavřu oči, poslouchám, jak mi krev ze tváře kape na kámen, a čekám na zvrat.

„Proboha, Auguste. Vážně to bylo nutné?“ zapřede kočičí zabiják. Měkce chraplavý hlas a lenivé lunární tempo naučené na palatinském dvoře, kde jsou všichni ještě blazeovanější než kdokoli jiný. „Páchne jako smrt.“

„Zkvašený pot a odumřelá kůže pod magnetickými pouty. Vidíš tu nažloutlou krustu na jeho předloktích, Ajo?“ ukáže Šakal. „Přesto je bezezbytku zdravý a připravený pro tvé řezbáře. Celkem vzato.“

„Ty ho znáš lépe než já,“ osloví Aja někoho jiného. „Ověř, že je to on. Že to není podvrh.“

„Nevěříš mi?“ prohlásí Šakal. „Bolí mě srdce.“

Trhnu sebou, někdo se blíží. „Prosím tebe, arciguvernére. To bys musel nějaké mít. Máš nejednu přednost, ale zrovna tenhle orgán ti zoufale chybí.“

„Lichotíš mi.“ Cinkání příborů o porcelán. Tiché pokašlávání. Toužím si zakrýt uši. Tolik zvuků. Tolik informací.

„Teď v něm člověk opravdu vidí Rudého.“ Chladný, kultivovaný ženský hlas ze severního Marsu. Úsečnější než táhlý lunární přízvuk.

„Přesně tak, Antonie!“ odpoví Šakal. „Byl jsem zvědavý, jak to s ním dopadne. Člen kasty Zlatistých by nikdy neklesl tak hluboko jako ten tvor před námi. Žadonil mě o smrt, abys věděla, než jsem ho tam strčil. Dokonce se rozbrečel. Legrační je, že se mohl kdykoli sám zabít. Ale neudělal to, protože kdesi v koutku duše si v té díře liboval. Rudí se totiž dávno přizpůsobili tmě, abys věděla. Jako červi. Nemají žádnou hrdost, Zrzouni. Tam dole byl doma. Víc než kdy s námi.“

Konečně si vzpomenu na nenávist.

Otevřu oči, abych jim dal najevo, že je vidím. A slyším. V první chvíli mě však nezaujme můj nepřítel, ale zimní krajina za okny za Zlatými. Tam se v ranním světle třpytí šest ze sedmi horských vrcholů Attiky. A na skále a sněhu se k modré obloze zvedají mrakodrapy z oceli a skla. Vrcholky spojují mosty. Zlehka sněží. Mé krátkozraké jeskynní oči to vše vnímají jako rozmazaný přelud.

„Darrowe?“ Ten hlas znám. Pootočím hlavu a spatřím jednu mozolnatou ruku na kraji stolu. Ucuknu, že mě udeří. Ale ne. Na prostředníčku té ruky se každopádně skví zlatý orel Bellonů. Rodu, který jsem zničil. Druhá ruka patří paži, kterou jsem uťal na Luně při našem posledním souboji a kterou znovu vytesal řezbář Zanzibar. Prsty na ní zdobí dva prsteny s vlčí hlavou Domu Martova. Jeden je můj. Jeden jeho. Každý má cenu mladého Zlatého života. „Poznáváš mě?“ zeptá se.

Natáhnu krk, abych si prohlédl jeho tvář. Já jsem zlomený, ale Kassia au Bellonu nepoznamenala válka ani čas. Je mnohem krásnější, než si pamatuju, a kypí životem. Je vysoký přes dva metry. Oděný do bílé a zlaté Ranního rytíře a jeho kudrnaté vlasy září jako stopa padající hvězdy. Je hladce oholený a má lehce křivý nos, zřejmě v důsledku nedávného zlomení. Když

se mu podívám do očí, musím sebrat všechnu vůli, abych se nerozplakal. Kassius na mě upírá smutný, téměř něžný pohled. Jaký stín sebe samého musím být, když budím soucit muže, kterému jsem tolik ublížil.

„Kassie," zašeptám bez dalšího, jen abych vyslovil to jméno. Abych promluvil k někomu jinému. Aby mě někdo vyslechl.

„A?" zeptá se Aja au Grimmus za Kassiem. Nejkrvavější z konzulčiných Fúrií má na sobě stejnou zbroj jako při našem prvním setkání ve věži citadely na Luně, oné noci, kdy mě zachránila Mustang a Aja umlátila Quinn k smrti. Ošoupanou. Zbrázděnou bojem. Strach ve mně převáží nad nenávistí a já od té snědé ženy znovu odvrátím pohled.

„Tak on vážně přežil," řekne tiše Kassius. Otočí se na Šakala. „Co jsi mu udělal? Ty jizvy…"

„Copak to není zřejmé?" odtuší Šakal. „Vrátil jsem Sekáčovi původní podobu."

Konečně se podívám dolů přes svůj olezlý vous a prohlédnu své tělo, abych zjistil, co tím myslí. Jsem mrtvola. Kostnatá a bledá. Žebra trčí z kůže tenčí než povlak na horkém mléce. Kolena vyčnívají z hubených nohou. Nehty na nohou mám jako drápy. Celé tělo mi pokrývají jizvy ze Šakalova mučení. Svaly mi ochably. A z břicha mi vybíhají trubice, které mě ve tmě udržovaly naživu, černé, tuhé pupeční šňůry, které mě stále poutají k podlaze mé cely.

„Jak dlouho tam byl?" zeptá se Kassius.

„Tři měsíce výslechů, pak devět měsíců na samotce."

„Devět…"

„Jak se sluší a patří. Kvůli válce přece nemůžeme zapomínat na metafory. Koneckonců nejsme divoši, že, Bellono?"

„Urazil jsi Kassiův útlocit, Adrie," prohodí Antonie sedící vedle Šakala, otrávené jablko v ženské podobě. Navenek krásná a zářivá a slibná, ale uvnitř shnilá a rakovinná až do morku kostí. To ona zabila mou kamarádku Leu v Institutu. Vlastní matce vpálila kulku do hlavy a pak další dvě do páteře své sestry Viktry. A teď je podle všeho spřáhnutá se Šakalem, mužem, který ji v Institutu ukřižoval. Jaký to svět.

Za Antonií stojí snědá Třtina, kdysi Vlčice, nyní členka Šakalových Mrchožroutů, o čemž svědčí amulet se šakalí lebkou, který jí spočívá na hrudi. Dívá se na podlahu místo na mě. Její velitelkou je holohlavá Lilath, která sedí po Šakalově pravici. Už od Institutu nejoblíbenější zabiják svého pána.

„Pardon, ale nevidím smysl v mučení poraženého nepřítele," odpoví Kassius. „Zvlášť když už nám prozradil všechno, co věděl."

„Smysl? " Šakal se na něho upřeně zahledí a s klidným výrazem vysvětlí: „Smyslem je trest, můj dobrý muži. Tato… věc se vetřela mezi nás, Zlatisté. Jako by nám byla rovnocenná, Kassie. Nebo snad nadřazená. Vysmíval se nám. Spal s *mou sestrou*. Vodil nás za nos a dělal si z nás blázny, než jsme na něho přišli. Musí pochopit, že jeho pád nebyla náhoda, nýbrž nevyhnutelnost. Rudí byli odjakživa prohnaní červíci. A on, přátelé, je zosobněním toho, čím by chtěli být, čím by se stali, kdybychom jim nechali volnou ruku. A tak jsem jen počkal, až ho čas a tma přetvoří v to, čím skutečně je. *Homo flammeus*, mám-li použít novou terminologii, kterou jsem navrhl Úřadu. Na evoluční časové ose se téměř neliší od *Homo sapiens*. Zbytek byla jen maska."

„Spíš jsi měl říct, že zesměšnil tebe," ušklíbne se Kassius, „když tvůj otec dal přednost přeoperovanému Rudému před vlastním pokrevním dědicem. O to tady jde, že ano, Šakale? O dětinskou pomstu nemilovaného a nechtěného kluka."

Šakal sebou trhne. Ani Aja podle všeho neschvaluje tón svého mladého společníka.

„Darrow zabil Juliana," připomene Kassiovi Antonie. „A pak vyvraždil celou tvou rodinu. Kassie, vždyť jeho pohůnci zmasakrovali tvé pokrevní děti, když se schovávaly na Olympu Mons. Tak si říkám, co by si o tvém soucitu pomyslela tvá matka." Kassius je ignoruje. Kývne na Růžové v koutě. „Přineste vězni deku."

Sluhové se ani nepohnou. „To jsou mi způsoby. I ty, Třtino?"

Dívka mlčí.

Kassius si pohrdavě odfrkne, svlékne svůj bílý plášť a přehodí mi ho přes roztřesené tělo. Chvíli nikdo nepromluví, jako by to gesto všechny ohromilo stejně jako mě.

„Díky," zachraptím. On však od mé propadlé tváře odvrátí pohled. Lítost není smíření, stejně jako vděčnost není odpuštění.

Lilath se posupně zasměje, aniž by zvedla zrak od misky s měkkými kolibřími vejci. Hází si je do úst jako karamelové bonbony. „Za určitou hranicí je čest vadou charakteru, Ranní rytíři."

Holohlavá žena konečně vzhlédne a upře na Aju oči podobné očím úhořů z mořských jeskyní na Venuši. Slupne další vejce. „Starý Arkos takovou chybu už podruhé neudělá."

Aja nehne ani brvou. Číhá v ní však stejné smrtící ticho jako tehdy, když zabila Quinn. Umění břitvy ji naučil Lorn. Určitě se jí nelíbí, že se někdo posmívá jeho jménu. Lilath chamtivě spolkne další vejce. S nějakým porušením etikety a urážením hostů si zjevně hlavu neláme.

Tihle spojenci se zrovna nemilují. To je pro jejich rasu typické. Ale zdá se, že mezi Zlatými ze staré školy a novou odnoží, zosobněnou Šakalem, se otevírá nová, hluboká propast.

„Tady jsme všichni přátelé," řekne Šakal žoviálně. „Dávej si pozor na pusu, Lilath. Lorn byl železný Zlatý, který si prostě vybral špatnou stranu. Mimochodem, Ajo, když mi teď skončil pronájem Sekáče, pořád ho plánujete rozpitvat?"

„Plánujeme," přisvědčí Aja. Nakonec jsem Kassiovi neměl děkovat. Nepřikryl mě ze smyslu pro čest, ale z hygienických důvodů. „Zanzibara zajímá, jak ho vyřezali. Má nějaké teorie, ale už se nemůže dočkat, až si na něho posvítí. Doufali jsme, že dopadneme řezbáře, který ho má na svědomí, ale ten nejspíš zahynul při raketovém útoku na Kato v provincii Alcidalia."

„Nebo to tak narafičili," ušklíbne se Antonie.

„Jednou jsi ho tu měl, že?" zeptá se Aja ostře.

Šakal přikývne. „Jmenuje se Mickey. Přišel o licenci, když upravil nelegálního Zlatistého novorozence. Rodina se chtěla vyhnout Zkoušce. Pak se zaměřil na černý trh s rekreačními leteckými a vodními modifikacemi. Měl řezbářskou dílnu v Yorktonu, než ho zaměstnali Synové. Darrow mu pomohl uprchnout z mého vězení. Kdybych si měl vsadit, řekl bych, že pořád žije. Moji agenti mají podezření na Tinos."

Aja s Kassiem si vymění pohled. „Pokud máš stopu na Tinos, musíš se o ni s námi okamžitě podělit," zamračí se Kassius.

„Zatím nemám nic definitivního. Tinos je dobře ukrytý. Nejprve musíme lapit nějakého jejich kapitána… živého." Šakal usrkne kávu. „Ale mraky se stahují, a pokud z nich něco ukápne, dozvíte se to jako první. Ačkoli si myslím, že na Vlky by se jako první rádi vrhli moji Mrchožrouti. Že ano, Lilath?"

Když uslyším zmínku o Vlcích, jen tak tak se ovládnu. Jsou naživu. Alespoň někteří. A dali přednost Synům Areovým před Zlatými…

„Ano, pane," zahučí Lilath, aniž by ze mě spustila zrak. „Pořádný lov bychom si užili. Potyčky s Rudou legií a dalšími povstalci jsou nuda, i pro Šedé."

„Konzulka nás stejně potřebuje doma, Kassie," řekne Aja a pak se otočí na Šakala: „Moje Třináctá ještě táboří v Golanské kotlině, ale jakmile se sbalí, vyrážíme. Pravděpodobně zítra ráno."

„Ty bereš své legie zpátky na Lunu?"

„Jen Třináctou. Zbytek zůstane pod tvým dohledem."

Šakal je překvapený. „Pod mým dohledem?"

„Na výpůjčku, dokud tuhle… *vzpouru* nezadupeme do země." To slovo prakticky vyplivla. Já ho ještě neslyšel. „Konzulka ti tak projevuje důvěru. Sám víš, že je spokojená s tím, jaké pokroky tady děláš."

„Navzdory tvým metodám," dodá Kassius. Aja ho zpraží rozmrzelým pohledem.

„Tak pokud ráno odjíždíš, měli bychom samozřejmě dnes povečeřet spolu. Chtěl jsem s tebou probrat určitou… taktiku ohledně Rebelů na Okraji." Šakal nemluví konkrétně, protože ví, že poslouchám. Informace jsou jeho zbraní. Naznačuje, že mě mí přátelé zradili, aniž by je jmenoval. Během mučení mi jen tu a tam předhodil narážku nebo zmínku, než mě poslal do tmy. Přistoupí k němu Šedý a oznámí, že sestra na něj čeká v salonku. Prsty mu voní jako napěněný chai, oblíbený nápoj jeho sestry. Ví, že jsem tady? Seděla u tohoto stolu? Šakal tlachá dál. Těžko se v těch hlasech vyznám. Tolik otázek. Příliš mnoho.

„… Nechám Darrowa očistit a připravit na cestu, a až tady skončíme, uspořádám hostinu jako u Trimalchiona. Voloxové a Corialové by tě určitě rádi znovu viděli. Hned dva olympští rytíři naráz, to je vznešená návštěva, takovou tady nemíváme každý den. Jste tak často v terénu, obrážíte provincie, lovíte v tunelech, na mořích a v ghettech. Kdy jste si naposledy dali dobré jídlo bez obav z nočního přepadu nebo sebevražedných útočníků?“

„Už je to nějaký pátek,“ přizná Aja. „Využili jsme pohostinnosti bratrů Rathů, když jsme projížděli Soluní. Toužili prokázat svou loajalitu poté, jak se… zachovali během Lvího deště. Bylo to … znepokojivé.“

Šakal se zasměje. „Obávám se, že moje večeře bude ve srovnání s tou jejich nudná. Poslední dobou hostím samé politiky a vojáky. Ta zatracená válka mi udělala pořádnou čáru přes společenský kalendář.“

„Víš určitě, že to není spíš tvou pověstnou pohostinností?“ utrousí Kassius jízlivě. „Nebo stravou?“

Aja si povzdechne a potlačí úsměv. „Chovej se slušně, Bellono.“

„To nic, Ajo. Na nepřátelství mezi našimi rody se těžko zapomíná, Kassie. Ale v těžkých dobách se musíme semknout. Pro dobro Zlatých.“ Šakal se usmívá, ale já vím, že si v duchu představuje, jak jim oběma pižlá krky tupým nožem. „A pokud jde o tu stravu, všichni máme nějaké historky ze školy. A já se za tu svou nestydím.“

„Chtěli jsme probrat ještě jednu věc,“ prohlásí Aja.

Teď je s povzdechem řada na Antonii. „Říkala jsem ti, že to přijde. Co si naše vládkyně žádá tentokrát?“

„Souvisí to s tím, na co už poukázal Kassius.“

„Moje metody,“ pokývá hlavou Šakal.

„Ano.“

„Měl jsem za to, že konzulka je s postupem pacifikace spokojená.“

„To ano, ale…“

„Přikázala nám zjednat pořádek. A já ho zjednal. Helium-3 proudí dál, produkce poklesla o pouhých 3,2 procenta. Vzpoura

se dusí; Area a Tinos brzy najdeme a tohle všechno skončí. Roque au Fabii občas bere –“

Aja ho přeruší. „Mluvím o tvých zabijáckých komandech.“

„Aha.“

„A likvidačních protokolech, které jsi zavedl v povstaleckých dolech. Konzulka má obavy, že tvrdost tvých opatření proti podRudým vyvolá odpor srovnatelný s dřívějšími případy selhání propagandy. Na Palatinském kopci došlo k bombovým útokům. Na pozemských latifundiích se stávkuje. U brány samotné citadely se konají demonstrace. Duch vzpoury žije. Ale je roztříštěný. A tak to musí zůstat.“

„Pošlete k citadele Obsidiány a máte po demonstracích,“ ušklíbne se Antonie.

„Přesto…“

„Veřejnost se o mých metodách nedozví, za to ti ručím, Ajo,“ přisadí si Šakal. „Komunikační síť Synů jsme vykastrovali. Narativ teď ovládám já. Lidé vědí, že tuhle válku už prohráli. Žádné fotky mrtvol se k nim nedostanou. Nikdy neuvidí zlikvidovaný důl. My jim budeme dál ukazovat jen útoky Rudých na civilní cíle. Děti středních Barev a nadBarev zabité ve školách. Veřejnost je s námi…“

„A co když se přece jen rozkřikne, co tady provádíš?“ povytáhne obočí Kassius.

Šakal neodpoví hned. Místo toho si gestem přivolá polonahou Růžovou, která sedí na pohovce v sousedním pokoji. Dívka, sotva starší, než byla Eo, k němu přistoupí s pohledem pokorně upřeným do země. Oči má z růženínu, stříbřitě fialové vlasy jí visí v copáncích až na holá záda. Vychovali ji pro potěšení těchto netvorů a já ani nechci pomyslet, co všechno ty její měkké oči viděly.

Moje bolest mi najednou připadá tak nepatrná. Mé šílenství tak tiché. Šakal se podívá na mě, pohladí dívku po tváři a s pohledem stále upřeným na mě jí strčí prsty do úst a roztáhne jí zuby. Kroutí jí hlavou ze strany na stranu, abychom její ústa viděli já, Kassius i Aja.

Dívka nemá jazyk.

„Udělal jsem to sám, před osmi měsíci, když jsme ji zajali. Pokusila se zavraždit jednoho mého Mrchožrouta v Perlovém klubu na Agei. Nenávidí mě. Nic na světě si nepřeje víc než mě vidět hnít v zemi." Pustí jí tvář, vytáhne zbraň z pouzdra a vrazí ji dívce do dlaně. „Střel mě do hlavy, Kalliopé. Za všechna příkoří, která jsem způsobil tobě a tvé rase. No tak, do toho. Vzal jsem ti jazyk. A vzpomeň si, co jsem ti udělal v knihovně. A udělám ti to zas. A pak zas a znovu a znovu." Zvedne ruku a stiskne jí křehkou čelist. „A znovu. *Stiskni spoušť, ty malá couro*. Stiskni ji!" Růžová se třese strachem. Hodí zbraň na podlahu, padne na kolena a obejme Šakalovi nohy. Ten nad ní stojí, shovívavě se usmívá a láskyplně ji hladí po hlavě.

„Neplač, Kalliopé. Vedla sis dobře. Vedla sis dobře." Pak se otočí na Aju. „Veřejnost bude mít vždycky raději med než ocet. Ale na ty, kdo bojují nářadím a jedem, kdo sabotují kanalizace a terorizují občany v ulicích a okusují nás jako švábi v noci, platí jedině strach." Jeho oči najdou ty mé. „Strach a vyhubení."

3. HADÍ JED

Kapky krve se lesknou tam, kde mi bzučící kov propíchne kůži na hlavě. Šedý mě skalpuje elektrickým holicím strojkem a na zem se sypou špinavé blond vlasy. Jeho kumpáni mu říkají Danto. Otočí mi hlavu ze strany na stranu, aby se ujistil, že nezapomněl ani pramínek, a pak mě tvrdě plácne po temeni. „Co takhle koupel, *domine*?“ zařehtá se. „Grimma má ráda, když její vězni hezky voní a chovají se slušně, víme?“ Poklepe náhubek, který mi nasadili, když jsem se pokusil jednoho z nich kousnout. Dostrkali mě sem s elektrickým obojkem kolem krku a s rukama spoutanýma za zády. Čtrnáctičlenná jednotka drsných haundů mě táhla chodbami jako pytel s odpadky.

Další Šedý mě za obojek shodí ze židle, zatímco Danto zamíří pro tlakovou hadici na stěně. Oba jsou nejméně o hlavu menší než já, ale robustní. Vedou tvrdý život – honí se za piráty v Pásu, v hlubinách Luny stopují zabijáky Syndikátu, v dolech loví Syny Areovy…

Nesnáším, když se mě dotýkají. Nerad se na ně dívám a nerad je poslouchám. Jsou moc hrubí. Moc drsní. Všechno, co dělají, bolí. Škubají se mnou, tahají mě sem a tam. Tu a tam mě plácnou. Ze všech sil zadržuju slzy, ale nevím, jak se nad to všechno povznést.

Špalír dvanácti vojáků mě pozoruje, zatímco ke mně Danto kráčí s hadicí. Patří k nim i tři Obsidiáni, jako je tomu u většiny jednotek haundů. Voda mě zasáhne jako koňský kopanec do hrudi. Trhá mi kůži. Točím se a kloužu na betonové podlaze, dokud mě proud nedotlačí do kouta. Lebkou narazím o stěnu. Před očima se mi vyrojí hvězdy. Polykám vodu. Dusím se, choulím se a chráním si obličej, protože mám ruce pořád spoutané za zády.

Když očista skončí, ještě chvíli lapám po dechu, kašlu a skrz náhubek usilovně nasávám vzduch. Sundají mi pouta, navléknou mi na ruce a nohy černou vězeňskou kombinézu a znovu mě spoutají. Nakonec mi na hlavu nasadí i kuklu, která mě

připraví o poslední zbytky lidskosti. Strčí mě zpátky do židle a zacvaknou mi pouta do úchytů vzadu. Všechno je jištěné. Každý pohyb sledovaný. Hlídají mě jako muže, kterým jsem byl, ne jako toho, kterým jsem teď. Mžourám na ně kalnýma, uslzenýma očima. Z řas mi kape voda. Zkusím potáhnout nosem, ale ten mám úplně ucpaný zaschlou krví od nosních dírek až po dutinu. Zlomili mi ho, když mi nasazovali náhubek.

Jsme v přijímací místnosti Úřadu pro kontrolu kvality, který obstarává administrativu vězení pod Šakalovou pevností. Sídlo má tvar betonové krabice jako každá státní budova. V jedovatém světle zářivek vypadají všichni jako chodící mrtvoly s póry velikosti meteorických kráterů. Kromě Šedých, Obsidiánů a jediného Žlutého lékaře je tu židle, vyšetřovací stůl a hadice. Každopádně tmavé skvrny kolem kovového odtoku na podlaze a škrábance od nehtů na kovové židli vypovídají o všem – tahle místnost je začátkem konce.

Kassius by do takové díry nikdy nevkročil. Jen málokterý Zlatý by to kdy potřeboval nebo chtěl, leda by si udělal špatné nepřátele. Vypadá to tu jako vnitřek hodin, kde vrčí a skřípou ozubená kola. Jak by mohl být někdo statečný v tak nelidském prostředí?

„Husté, co?“ houkne Danto přes rameno na své kumpány. Otočí se ke mně. „Za celý svůj zasraný život jsem neviděl nic tak divného.“

„Řezbář mu musel přidat tak sto kilo,“ prohodí další. „Nebo víc. Viděl jsi ho někdy v brnění? Úplné monstrum.“ Danto mi cvrnkne tetovaným prstem do náhubku. „Vsadím se, že ten druhý porod pořádně bolel. To se musí respektovat. Bolest je univerzální jazyk. Že jo, Zrzoune?“ Když neodpovídám, předkloní se a šlápne mi na bosou nohu svou okovanou botou. Nehet na palci se mi rozštípne. Bolest a krev tryskají z obnaženého nehtového lůžka. Hlava mi klesne na stranu, zatímco lapám po dechu. „Že jo? “ zeptá se Danto znovu. Z očí se mi řinou slzy. Pláču však ne bolestí, ale nad jeho lhostejnou krutostí. Připadám si tak bezvýznamný. Proč stačí tak málo, aby mi způsobil takovou bolest? Skoro se mi zasteskne po temné cele.

„Je to akorát pavián v převleku," zavrčí někdo jiný. „Nechte ho být. Stejně ničemu nerozumí."

„Že ne?" odtuší Danto. „Kecy. Líbilo se mu, jak mu padly pánovy šaty. Rád nás všechny komandoval." Danto si dřepne a podívá se mi do očí. Snažím se odvrátit pohled, bojím se, že mi znovu ublíží, ale on mě popadne hlavu a palci mi roztáhne víčka. „Dvě moje ségry zemřely v tom tvém Dešti, Zrzoune. Přišel jsem o hromadu kámošů, slyšíš?" Udeří mě ze strany do hlavy něčím kovovým. Vidím skvrny. Cítím, jak ze mě crčí nová krev. Za ním si jejich centurion čte něco na datapadu. „A mým dětem bys přál to samé, že jo?" Danto v mých očích hledá odpověď. Nemám žádnou, se kterou by se spokojil.

Stejně jako ostatní je to legionář veterán, drsný jako zrezivělá kanalizační mřížka. Na černé bojové výstroji, zdobené vybledlými fialovými draky, mu visí všemožné náčiní a přístroje. V očích má optické implantáty pro termální vidění a čtení bitevních map. Pod kůží má určitě další technologie, které mu pomáhají při lovu Zlatých a Obsidiánů. Na krku se všem vyjímá vytetovaná číslice XIII, kterou v pařátech svírá mořský drak, a drobná šmouha od popela u paty číslice. Jsou to členové *Legio XIII Dracones*, oblíbené pretoriánské legie Pána popela a teď i jeho dcery Aji. Civilisté jim přezdívají jednoduše dragouni. Mustang tyhle fanatiky nenáviděla. Dragouni jsou svou vlastní armádou o třiceti tisících vojáků, které si vlastnoručně vybrala Aja a kteří slouží jako konzulčina prodloužená ruka.

Nenávidí mě.

Nenávidí všechny podBarvy. Jejich hluboce zakořeněnému rasismu se nevyrovnají ani Zlatí.

„Hej, Danto, jestli chceš, aby vykvikl, prašť ho do uší," poradí mu jedna Šedá. Stojí u dveří se žvýkačkou v puse a čelistí jako louskáček pohybuje nahoru a dolů. Popelavé vlasy má ostříhané do krátkého číra. Mluví jakýmsi líným pozemským dialektem. Opírá se o kovové zárubně vedle zívajícího Šedého, který má nosík spíš jako Růžový než voják. „Když ho plácneš ze strany dlaní, tlakem mu praskne bubínek."

„Díky, Holi."

„Vždy k službám.“

Danto udělá z dlaně misku. „Takhle?“ Udeří mě do hlavy. „Trochu víc ohni dlaň.“

Centurion luskne prsty. „Danto. Grimma ho chce v jednom kuse. Zacouvej a nech doktora, ať se na něho podívá.“ Vydechnu úlevou.

Tlustý Žlutý doktor se přikolébá a upře na mě své malé okrové oči. V sinalém světle nad námi svítí jeho pleš jako bledé, navoskované jablko. Přejíždí mi po hrudi bioskopem a výstup sleduje prostřednictvím mikroskopických implantátů v očích. „Takže, doktore?“ pobídne ho centurion.

„Pozoruhodné,“ zašeptá Žlutý po chvíli. „Hustota kostí vysoká a orgány zcela zdravé navzdory nízkokalorické stravě. Svaly atrofované, jak jsme pozorovali v laboratorních podmínkách, ale ne tolik jako u přirozených Zlatistých.“

„Chcete říct, že je lepší než Zlatý?“ povytáhne obočí centurion.

„To jsem neřekl,“ ohradí se Žlutý.

„Klid, doktore. Tohle je příjem, tady kamery nejsou. Jak zní verdikt?“

„Převoz to zvládne.“

„To?“ zavrčím tiše, strašidelně skrz náhubek.

Doktor couvne, překvapený, že mluvím.

„A dlouhodobou sedaci? Na Lunu jsou to odsud tři týdny.“

„Taky.“ Doktor se na mě vyděšeně podívá. „Ale dávku bych zvýšil o deset miligramů denně, kapitáne, jen pro jistotu. Má to abnormálně silný oběhový systém.“

„Rozumím.“ Kapitán kývne na Šedou. „Jsi na řadě, Holi. Sežeň vozík, dej ho spát a zvedáme kotvy. Vás už nepotřebujeme, doktore. Můžete zalézt zpátky pod hedvábnou deku a dát si kafíčko. My se postaráme o –“

Puk.

Polovina centurionova čela odpadne. Do stěny narazí něco kovového. Zírám na centuriona, můj mozek ještě pořád přemýšlí, proč mu chybí kus obličeje. *Puk*. *Puk*. *Puk*. *Puk*. Jako když praskají klouby prstů. Z hlav nejbližších dragounů stříkají

do vzduchu gejzíry rudé mlhy. Stříkají mi do tváře. Skloním hlavu. Mezi vojáky prochází volným krokem žena s čelistí jako louskáček a střílí je z bezprostřední blízkosti zezadu do hlavy. Zbytek zvedá pušky, ale nestačí ani pořádně zaklít, než druhý Šedý u dveří sundá dalších pět pomocí staromódní krátké kulovnice. Samozřejmě s tlumičem, aby bylo vše kultivované a tiché. Obsidiáni krvácejí na podlaze jako první.

„Čisto," zahlásí žena.

„Plus dva," odpoví muž. Zastřelí Žlutého doktora, který se plazí ke dveřím, a pak přišlápne Dantovi hruď. Jeho kumpán na něho civí a krvácí z krku. „Triggu…" zachrčí.

„Pozdravuje tě Arés, zmrde." Šedý střelí Danta těsně pod okraj taktické helmy, mezi oči. Pak zbraň protočí v ruce, dramaticky vyfoukne kouř z hlavně a zasune ji do pouzdra na nože. „Čisto."

Kroutím rty kolem náhubku a snažím se zformovat souvislou myšlenku. „Kdo… jste…" Šedá odstrčí tělo z cesty.

„Holiday ti Nakamura. To je Trigg, můj mladší bráška." Povytáhne zjizvené obočí. Široký obličej má posetý pihami. Nos rozdrcený na placku. Oči tmavě šedé a úzké. „Důležitější je, kdo jsi ty?"

„Já?" zamumlám.

„Přišli jsme pro Sekáče. Ale jestli jsi to ty, asi bychom chtěli vrátit peníze." Pak na mě mrkne. „Dělám si legraci, Sekáči."

„Holiday, pohov." Trigg ji v ochranném gestu odstrčí stranou. „Nevidíš, že je v šoku?" Pomalu ke mně popojde, s konejšivě nataženýma rukama, a uklidňujícím hlasem dodá: „Žádný strach, Sekáči. Přišli jsme ti zachránit krk." Je drsnější, méně výmluvný než jeho sestra. Ucuknu, když udělá další krok. Hledám v jeho rukou zbraň. Chce mi ublížit. „Teď ti odemknu pouta. Nic víc. To přece chceš, ne?"

Je to lež. Šakalův trik. Má tetování Třinácté. Jsou to pretoriáni, ne Synové. Lháři. Vrahové.

„Ale neodemknu, pokud nechceš." Ne. Ne, zabil přece stráže. Chce mi pomoct. Co jiného? Opatrně přikývnu a on přejde za mě. Nevěřím mu. Napůl čekám jehlu. Úskok. Ale cítím jen

úlevu, když to dobře dopadne. Pouta se odemknou. V ramenních kloubech mi zapraští a já si s úpěním poprvé za devět měsíců přitáhnu paže před tělo. Bolestí se mi viditelně chvějí. Za tu dobu mi narostly nehty, dlouhé a odporné. Ale tyhle ruce jsou zase moje. Vyskočím na nohy, abych se dal na útěk, ale hned se zase sesypu na podlahu.

„Ale no tak… no ták," řekne Holiday a posadí mě zpátky na židli. „Pomalu, hrdino. Máš šílenou svalovou atrofii. Potřebuješ vyměnit olej."

Trigg se vrátí přede mě a zadívá se na mě s křivým úsměvem a otevřeným, chlapeckým výrazem. Nepůsobí ani zdaleka tak strašidelně jako jeho sestra, navzdory dvěma zlatým vytetovaným slzám pod pravým okem. Tváří se spíš jako věrný pes. Jemně mi sundá náhubek a pak sebou trhne, jako by si na něco vzpomněl. „Něco pro tebe mám, Sekáči."

„Teď ne, Triggu." Holiday pohlédne ke dveřím. „Není čas."

„On to potřebuje," namítne Trigg tiše, ale počká, až Holiday přikývne. Pak ze svého želvovinového batohu vytáhne kožený balíček a podá mi ho. „Je tvůj. Vem si to." Vycítí mé obavy. „Řekl jsem, že tě odemknu, a stalo se, ne?"

„Ano…" Natáhnu ruce a on mi do nich položí balíček. Roztřesenými prsty rozvážu provázek, který ho drží pohromadě, a ucítím tu sílu ještě dřív, než spatřím smrtící lesk. Balíček mi málem vypadne z rukou, které se ho bojí stejně, jako se mé oči lekly světla.

Je to má břitva. Ta, kterou mi dala Mustang. Kterou jsem už dvakrát ztratil. Poprvé mi ji vzal Karnus a podruhé jsem o ni přišel během triumfu nad Šakalem. Břitva je bílá a hladká jako první dětský zub. Mé ruce přejíždějí po studeném kovu a po rukojeti z telecí kůže poskvrněné solí. Dotek probouzí melancholické vzpomínky na dávno vybledlou sílu a dávno zapomenuté teplo. Vybavím si vůni lískových oříšků, která mě v duchu přenese do tělocvičny, kde mě učil Lorn, zatímco vedle v kuchyni se učila péct jeho oblíbená vnučka. Břitva krájí vzduch, tak krásná, s klamným příslibem moci. Čepel mi našeptává, že jsem bůh, jako to našeptávala generacím mužů

přede mnou, ale já už vím, že je to lež. A všichni přede mnou museli za svou pýchu zaplatit strašlivou cenu.

Z toho, že ji zase držím v ruce, mi běhá mráz po zádech. Když se bitva formuje v zakřivený srp, chrčí přitom a ševelí jako volání důlní zmije v době páření. Když jsem ji viděl naposledy, byla prázdná a hladká, ale teď jsou na bílém kovu vyryté obrazce. Natočím čepel, abych si zblízka prohlédl jeden těsně nad rukojetí. Klesne mi brada. Hledí na mě Eo, nebo spíš její obraz vyrytý do kovu. Umělec ji zachytil ne na popravišti, ne v okamžiku, který ji navždy definuje pro ostatní, ale intimně, jako dívku, kterou jsem miloval. Dřepí, rozcuchané vlasy jí padají k ramenům a sbírá ze země krvokvět. Vzhlíží ke mně a zrovna se chystá usmát. A nad ní můj táta líbá mou mámu u dveří našeho domu. A směrem ke špičce čepele se pak Leanna, Loran a já honíme s Kieranem v tunelech, s maskami Oktobernachtu na tváři. Je to moje dětství. Autor těch rytin mě zná.

„Zlatí zdobí své meče rytinami vlastních činů. Všemožných slovutných, krvelačných svinstev, co provádějí. Ale Arés usoudil, že bys raději viděl lidi, které miluješ," prohodí Holiday tiše za Triggovými zády. Pak se ohlédne přes rameno na dveře.

„Arés je mrtvý." Pátrám jim ve tvářích, vidím v nich klam. Z očí jim čtu zlovolnost. „Poslal vás Šakal. Je to past. Lest. Abych vás zavedl až k Synům." Pevně sevřu rukojeť břitvy. „Hrajete si se mnou. Lžete."

Holiday opatrně ustoupí, s pohledem upřeným na čepel v mé ruce. Ale Trigga mé obvinění zdrtilo. „Lžeme? Tobě, Sekáči? Dali bychom za tebe život. I za Persefonu… Eo." Hledá slova a já se dovtípím, že je zvyklý nechat mluvit svou sestru. „Za těmi zdmi na tebe čeká armáda, chápeš? Čeká, až se k ní… až se k ní vrátí její *duše*." Prosebně se předkloní, zatímco Holiday se dál ohlíží ke dveřím. „Jsme z Jižní Pacifiky, to je na Zemi prdel světa. Hlídali jsme tam obilná sila, myslel jsem, že tam zhebnu. Ale teď jsem tady. Na Marsu. A máme jediný úkol – dostat tě domů…"

„Už jsem potkal lepší lháře," zasyčím.

„Kašlu na to.“ Holiday sáhne po datapadu. Trigg k ní zvedne ruku. „Arés říkal, že jen v případě nouze. Jestli hacknou signál…“

„Podívej se na něho. Tohle je nouze.“ Holiday cosi vyťuká a přístroj mi hodí. Datapad navazuje spojení s jiným. Na displeji bliká modré světlo a čeká, až druhá strana odpoví. Jak ho otáčím v ruce, najednou se ve vzduchu objeví hologram přilby s hroty ve tvaru slunečních paprsků, o velikosti mé pěsti. Z helmy zlověstně žhnou rudé oči.

„Fitchner?“

„Těsně vedle, debile,“ zatrylkuje hlas.

To není možné.

„Sevro?“ Téměř vzlyknu.

„Teda, kámo, ty vypadáš, jako by ses vykutálel z rozvrzané pičky nějaké kostřičky.“

„Ty žiješ…“ Sotva dopovím, holografická helma se odsune stranou a na displeji se objeví špičatá tvář mého přítele. Sevro cení své zuby jako pilka. Obraz bliká.

„Na mě si nějací Skřítci nepřijdou.“ Zachechtá se. *„Je načase, aby ses vrátil domů, Sekáči. Ale já za tebou nemůžu. Ty musíš za mnou. Rozumíš?“*

„Jak?“ Otřu si slzy z očí.

„Věř mým Synům. Zvládneš to?“

Podívám se na bratra a sestru a přikývnu. „Šakal… má moji rodinu.“

„Ten pošahaný lidožrout má akorát hovno. Tvoji rodinu mám já. Odvezl jsem je z Lykosu, hned jak tě chytili. Tvoje máma se na tebe už těší.“ Zase se rozpláču. Ta úleva je nesnesitelná.

„Ale musíš se vzchopit, kámo. A pohnout kostrou.“ Podívá se na kohosi stranou. *„Dej mi ještě Holiday.“* Poslechnu. *„Vyklouzněte nenápadně, pokud to půjde. Pokud ne, udělejte rámus. Rozumíš?“*

„Rozumím.“

„Zlom okovy.“

„Zlom okovy,“ zopakují Šedí. Sevrův obraz naposledy zabliká a zmizí.

„Zapomeňme na Barvy," řekne Holiday a natáhne ke mně ruku. Hledím na Šedý emblém, který má vytetovaný na předloktí, a pak vzhlédnu k její pihovaté, drsné tváři. Jedno oko je bionické a nemrká. Eonina slova zní z jejích úst docela jinak. Přesto mám pocit, že právě v té chvíli se ke mně vrátí má duše. Ne mysl. V té pořád cítím trhliny. Tu plíživou, pochybovačnou temnotu. Ale vrátila se mi naděje. Zoufale sevřu ženinu drobnou ruku.

„Zlom okovy," zopakuju chraplavě. „Budete mě muset nést." Podívám se na své bezvládné nohy. „Nemůžu vstát."

„Proto jsme ti přinesli kouzelný koktejl." Holiday vytáhne injekční stříkačku.

„Co to je?"

Trigg se zasměje. „Tvůj nový olej. Raději se neptej." Zazubí se. „Ta sračka oživí i mrtvolu."

„Píchněte mi to," řeknu a nabídnu jim zápěstí.

„Bude to bolet," varuje Trigg.

„Je to velký kluk." Holiday ke mně přistoupí. „Sekáči…" Trigg mi podá jednu svou rukavici. „Mezi zuby."

Váhavě se zakousnu do prosolené kůže a kývnu na Holiday. Ta se prosmýkne kolem mého zápěstí a vbodne mi injekci přímo do srdce. Kov prorazí maso a uvolní svůj obsah.

„Do prdele!" Chci vykřiknout, ale vyjde ze mě jen zabublání. Žilami se mi prohání oheň, srdce mi buší jako píst. Podívám se dolů, jako by mi mělo každou chvíli vyletět z rachitické, zakrvavené hrudi. Cítím každý sval. Každou buňku těla, jak exploduje a pulzuje kinetickou energií. Zvracím. Padám a škrábu se na hrudi. Lapám po dechu. Plivu žluč. Buším do podlahy. Šedí před mým svíjejícím se tělem couvají. Vrhnu se k židli a skoro ji vytrhnu z podlahy, kde je pevně přišroubovaná. Vyrazím ze sebe proud nadávek, před kterými by zrudl i Sevro. Nakonec zůstanu sedět na zemi, celý roztřesený. Vzhlédnu k Šedým. „Co… co to… bylo?"

Holiday potlačuje smích. „Máma tomu říká hadí uštknutí. S tím tvým metabolismem to vydrží jen třicet minut."

„To namíchala tvoje máma?"

Trigg pokrčí rameny. „Jsme ze Země."

4. CELA 2187

Vedou mě chodbami jako vězně. Na hlavě mám kapuci. Ruce za zády v nezamčených poutech. Bratr po levici, sestra po pravici, oba mě podepírají. S hadím jedem v žilách jdu po svých, ale jen ztěžka. Mé tělo, byť nadopované drogami, je pořád ochablé jako mokré šaty. Sotva cítím svůj rozšlápnutý palec na noze nebo atrofované svaly. Tenké podrážky vězeňských bot šoupají o podlahu. Točí se mi hlava, ale mozek už jede na plné obrátky. Jsem monomaniakálně soustředěný. Koušu se do jazyka, abych si nešeptal sám pro sebe, abych si připomínal, že už nejsem sám ve tmě. Šourám se betonovou chodbou. Mířím ke svobodě. Ke své rodině, k Sevrovi.

Nikdo se neodváží obtěžovat dva dragouny ze Třinácté, zvlášť když mají povolení a ve městě se pohybuje samotná Aja. Pochybuju, že Šakalovi vojáci vůbec vědí, že jsem naživu. Zaznamenají mé rozměry, přízračnou bledost a myslí si, že jsem nějaký nešťastný Obsidiánský vězeň. Cítím však jejich pohledy. Tělem se mi rozlézá paranoia. *Oni to vědí. Vědí, že po nás zůstaly mrtvoly. Jak dlouho potrvá, než otevřou ty dveře? Jak dlouho, než nás objeví?* V hlavě se mi honí všechny myslitelné konce. Co všechno by se mohlo pokazit. Drogy. To ze mě mluví jen ty drogy.

„Neměli bychom spíš stoupat?“ zeptám se, zatímco sjíždíme gravitačním výtahem hlouběji do srdce horské pevnosti. „Nebo je tu nižší hangár?“

„Skvělý postřeh, Sekáči,“ zazubí se Trigg obdivně. „Čeká na nás loď.“

Holiday praskne žvýkačkovou bublinu. „Triggu, máš na nose hnědou skvrnu. Tady…“

„Drž zobák, ségra. *Já* nezrudl jak třešeň, když jsem uviděl Sekáče nahého. *Já* ne.“

„Víš to určitě, prcku?… Ticho.“ Gravitační výtah zpomaluje a sourozenci znervózní. Slyším, jak odjistí své zbraně. Dveře se otevřou a někdo se k nám přidá.

„Domine,“ osloví Holiday nevzrušeně nově příchozího a odstrčí mě stranou, aby udělala místo. Do kabiny vejdou těžké

boty, takže buď Zlatý, nebo Obsidián. Ale Šedí by Obsidiánovi neřekli *domine* a Obsidián by nevoněl po hřebíčku a skořici.

„Seržantko." Ten hlas mnou projede jako drápy po tabuli. Muž, kterému patří, si kdysi vyráběl náhrdelníky z uší. Vixus. Někdejší člen Titovy staré bandy. Byl i u masakru během mého Triumfu. Kabina se dá znovu do pohybu a já se schoulím do kouta. Vixus mě pozná. Vycítí mě. Už čenichá, dívá se mým směrem. Slyším šustění límce jeho kabátce. „Třináctá legie?" prohodí po chvíli. Musel si všimnout jejich tetování na krku. „Velí vám Aja, nebo její otec?"

„Na téhle výpravě Fúrie, domine," odpoví Holiday chladně. „Ale předtím jsme sloužili pod Pánem popela."

„Aha, takže jste se loni zúčastnili bitvy o Deimos?"

„Ano, domine. Byli jsme s Ajou au Grimmus v předvoji přepadových člunů. Měli jsme za úkol pobít Telemany předtím, než au Fabii rozpráší jejich a Arkovy lodě. Tady můj bratr střelil starého Kavaxe do ramene. Skoro ho sundal, ale pak naši jednotku rozehnali Augustus a Kavaxova žena."

„Vida, vida." Vixus souhlasně zamručí. „To by byla sakra kořist. Mohl by sis nechat vytetovat další slzu, legionáři. Já se Sedmou lovíme toho Obsidiánového psa. Pán popela nabídl za svého otroka tučnou sumu." Něco si šňupne. Zní to jako ten stim, který měl v oblibě Taktus. „A koho tu máte?"

Myslí mě. Slyším, jak mi buší srdce v uších. „Dárek od prétorky Grimmy výměnou za… ten *balíček*, který veze domů," říká Holiday. „Jestli mi rozumíte, pane."

„Balíček. Spíš půl balíčku." Vixus se zasměje vlastnímu vtipu. „Znám ho?" Prsty se dotkne okraje mé kapuce. Ucouvnu. „Nějaký Vlk by mi zvedl náladu. Myška? Bidlo? Ne, tenhle je moc vysoký."

„Obsidián," řekne rychle Trigg. „Kéž by to byl Vlk."

„Fuj." Vixus strhne ruku zpátky, jako by se mohl nakazit. „Počkat." Něco ho napadlo. „Dáme ho do cely s tou děvkou Julií. Ať se poperou o večeři. Co ty na to, Třináctko? Máš chuť na trochu zábavy?"

„Triggu, vypni kameru," řeknu ostře zpod kapuce.

„Cože?“ zavrčí Vixus a otočí se na mě.

Puk. Naskočí tlumicí pole.

Pohybuju se neohrabaně, ale rychle. Shodím pouta, jednou rukou vytáhnu skrytou břitvu a druhou si strhnu kapuci. Bodnu Vixa do ramene. Přitlačím ho ke zdi a čelem ho praštím do obličeje. Jenže dávno nejsem tím, kým jsem býval, ani s drogovým koktejlem v žilách. Zrak se mi zamží. Klopýtnu. On ne, a než stačím zareagovat, než stačím vůbec zaostřit zrak, Vixus tasí vlastní břitvu. Holiday mě ochrání svým tělem, odstrčí mě stranou. Svalím se na zem. Trigg je ještě rychlejší; vrazí svou pistoli přímo do Vixových otevřených úst. Zlatý ztuhne a podívá se dolů na kovovou hlaveň, s jazykem přitisknutým ke studenému ústí. Jeho břitva se zastaví pár centimetrů od Holidayiny hlavy.

„Šššššš,“ zašeptá Trigg. „Pusť tu břitvu.“ Vixus poslechne.

„Co sis sakra myslel?“ vyjede na mě Holiday. Těžce oddechuje. Pomůže mi na nohy. Pořád se mi točí hlava. Omluvím se. Bylo to ode mě hloupé. Když se uklidním, otočím se na Vixa, který na mě zírá s hrůzou v očích. Třesou se mi nohy a musím se opřít o madlo výtahové kabiny. Z hadího jedu mi buší srdce. Co mě to napadlo, takhle se na Vixe vrhnout? A navíc pouštět rušičku. Zelení, kteří všechno sledují na monitorech, si dají dvě a dvě dohromady. Pošlou Šedé zkontrolovat příjmovou místnost. Najdou těla.

Snažím se slepit roztříštěné myšlenky dohromady. Soustředit se. „Je Viktra naživu?“ vypravím ze sebe. Trigg vytáhne zbraň těsně za zuby, aby Vixus mohl odpovědět. Ten mlčí. Zatím. „Víš, co mi provedl?“ zeptám se. Vixus po chvíli váhání přikývne. „A stejně…“ zasměju se. Smích se táhne jako trhlina v ledu, prodlužuje se, šíří, málem se rozletí tisíci různými směry, ale pak se kousnu do jazyka a zarazím ho. „A stejně… se nebojíš neodpovědět hned napoprvé?“

„Je živá.“

„Sekáči… přijdou si pro nás. Poznají, že výtah něco blokuje,“ připomíná Holiday a dívá se na malou kameru na stropě kabiny. „Musíme se držet plánu.“

„Kde je?“ Zakroutím břitvou. „Kde je?“

Vixus sykne bolestí. „Patro 23, cela 2187. Darrowe, měj rozum, nezabíjej mě. Strč mě do její cely. Uteč. Poradím ti kudy.“ Svaly a žíly na krku se mu vlní a zvedají jako hadi pod pískem. Nemá ani gram tuku. „Se dvěma zrádnými pretoriány se daleko nedostaneš. V téhle hoře je celá armáda. Legie ve městě, na oběžné dráze. Třicet Nejvyšších zjizvených. Mrchožrouti v jižní Attice.“ Pokývne na malou šakalí lebku na klopě své uniformy. „Pamatuješ si je?“

„Nepotřebujeme ho,“ odsekne Trigg a prstem přejede po spoušti zbraně.

„Ne?“ Vixus se zasměje. Sebevědomí se mu vrací, když mu dochází má slabost. „A co uděláš proti olympskému rytíři, Plecháči? Nebo vlastně proti dvěma, že?“

Holiday si odfrkne. „To samé, co bys udělal ty, Zlatovlásko. Práskl do bot.“

„Patro 23,“ řeknu Triggovi.

Ten stiskne tlačítko a odkloní nás z plánovaného kurzu. Na datapadu si vyvolá mapu a s Holiday ji krátce studuje. „Cela 2187 je… tady. Bude tam kódový zámek. Kamery.“

„Moc daleko od místa vyzvednutí.“ Holiday se zatváří napjatě. „Jestli půjdeme tudy, jsme v háji.“

„Viktra je moje kamarádka,“ stojím si na svém. Myslel jsem, že je mrtvá, ale ona nějakým zázrakem přežila, i když ji vlastní sestra střelila do zad. „Nenechám ji tam.“

„Nejde to,“ odporuje Holiday.

„Všechno jde, když se chce.“ Zní to chabě, dokonce i mně.

„Kámo, podívej se na sebe. Jsi troska!“

„Nech ho být, Holi,“ řekne Trigg.

„Ta Zlatá pizda ani není naše! Nehodlám tu kvůli ní chcípnout.“

Jenže Viktra by za mě zemřela. Ve tmě jsem na ni myslel. Na tu dětskou radost v jejích očích, když jsem jí v Šakalově pracovně dal lahvičku petrichoru . „Nevěděla jsem to. Darrowe, nevěděla jsem,“ byla její poslední slova poté, co nás Roque zradil. Kolem ní zuřil masakr, v zádech měla pár kulek, ale ona myslela jen na to, abych na ni pamatoval v dobrém.

„Nenechám ji tady," zopakuju neústupně.

„Já jdu s tebou," rozhodne Trigg. „Kamkoli řekneš. Jsem tvůj člověk, Sekáči."

„Triggu," zašeptá Holiday. „Arés řekl –"

„Arés nedokázal obrátit kartu." Trigg kývne na mě. „Tenhle to dokáže. Půjdeme tam, kam půjde on."

„A když propásneme okno?"

„Otevřeme si nové." Holiday si Trigga měří skelným pohledem a zatíná svou velkou čelist. Ten pohled znám. Nevidí svého bratra tak jako já. Pro ni to není haund, není to zabiják. Jen kluk, se kterým vyrůstala. „Ok. Jdu s váma," pronese nakonec neochotně.

„Co ten Zjizvený?" kývne bradou Trigg.

„Když zadá správný kód, necháme ho žít," odpovím. „Jestli zkusí cokoli jiného, odpráskni ho."

Z výtahu vystoupíme ve třiadvacátém podzemním patře. Zase si nasadím kapuci a nechám se vést Holiday, zatímco Vixus kráčí před námi, jako by nás eskortoval do cely, a Trigg s namířenou zbraní těsně za ním. Chodby jsou tiché. Naše kroky se ozývají ozvěnou. Přes kapuci nic nevidím.

„Tady," ukáže Vixus, když dojdeme ke dveřím.

„Zadej kód, debile," přikáže Holiday.

Vixus poslechne a dveře se se zasyčením otevřou. Vtom kolem nás exploduje hluk. Příšerný šum ze skrytých reproduktorů. Celá je studená, úplně bílá, nikde ani kapka barvy. Strop září tak oslnivým světlem, že se na něj nedokážu podívat. V koutě leží jediná vyhublá obyvatelka cely, schoulená do klubíčka, zády ke mně. Na zádech má staré popáleniny a jizvy po biči. Do očí jí padají zacuchané vybledlé blond vlasy, které jediné ji chrání před světlem. Ani bych ji nepoznal, nebýt dvou jizev po kulkách mezi lopatkami.

„Viktro!" křiknu do toho lomozu. Neslyší mě. „Viktro!" zopakuju, když hluk ustane a z reproduktorů se ozve tlukot srdce. Mučí ji zvukem, světlem. Vjemy. Její peklo je přesným opakem toho mého. Konečně mě uslyší. Prudce otočí hlavu mým

směrem. Ze změti vlasů září zlaté oči. Ani nevím, jestli mě poznává. Ona bezstarostnost, s jakou Viktra dříve nosila svou nahotu, je pryč. Teď se zakrývá, zranitelná. Vyděšená.

„Postav ji na nohy," houkne Holiday a postrčí Vixe do cely. „Musíme jít."

„Je ochrnutá…" podotkne Trigg. „Že jo?"

„Sakra. Tak ji poneseme."

Trigg vykročí k Viktře. Plácnu ho dlaní do hrudi a zatlačím ho zpátky. I v takovém stavu by mu mohla utrhnout obě ruce. Pořád si vzpomínám, jak jsem se klepal hrůzou, když mě vytáhli z díry, a tak se k ní blížím opatrně. Můj zbytkový strach pomalu vyprchává a střídá ho vztek nad tím, co jí provedla vlastní sestra. A nad vědomím, že za to můžu já. „Viktro, to jsem já. Darrow." Nedává najevo, že by mě slyšela.

Dřepnu si k ní. „Dostaneme tě odtud. Můžeme tě zvednout –" Vrhne se na mě, s rukama jako pařáty.

„*Sundej si masku,*" křičí, „*sundej si tu masku*." Holiday k ní přiskočí a dloubne ji do zad svým obuškem. Jenže ani elektřina na ni nestačí.

„Lehni, čubko!" zavříská na ni Holiday. Viktra ji udeří přímo doprostřed duroplastového hrudního krunýře a odhodí ji několik metrů k protější stěně. Trigg jí svou víceúčelovou karabinou střelí dvě uspávací střely do stehna. Viktra se konečně zhroutí na zem. I tak mě ale pořád sleduje přimhouřenýma očima, dokud neupadne do bezvědomí.

„Holiday…" otočím se na Šedou.

„V pohodě," odsekne Holiday a ztěžka se postaví. V krunýři má uprostřed promáčklinu velikosti pěsti. „Ta Skřítka má ránu," zamručí obdivně. „Tahle zbroj má zvládnout i střelu z railgunu."

„Juliovská genetika," houkne Trigg. Zvedne si Viktru na ramena a vyjde za svou sestrou zpátky do chodby. Holiday na mě štěkne, ať si taky pospíším. Vixa necháme ležet na břiše v cele. Naživu, jak jsem slíbil.

„My si tě najdeme," sykne Zlatý a posadí se, když zavírám dveře. „O tom, doufám, nepochybuješ. Vyřiď tomu skrčkovi,

že si pro něho přijdeme. Jeden Barka je fuč a druhý půjde brzo za ním."

„Cos to řekl?" Vrátím se zpátky do cely a Vixovi se rozšíří oči strachem. Stejným, jaký musela cítit Lea před lety, když jsem se schovával ve tmě, zatímco ji Antonie a Vixus mučili, aby mě vylákali ven. Smál se, když její krev crčela do mechu. A když moji přátelé umírali v zahradě. Jestli ho teď ušetřím, bude zabíjet dál. Zlo se živí milosrdenstvím.

Má břitva se ohne v srp.

„Prosím," žadoní. Tenké rty se mu chvějí, už ví, že udělal chybu. Znovu v něm vidím toho kluka z Institutu. Někdo někde ho pořád miluje. Pamatuje si ho jako dítě, které občas zlobí nebo klidně spí v postýlce. Kéž by tím klukem i zůstal. Kéž bychom všichni zůstali dětmi. „Slitování, Darrowe. Přece nejsi vrah. Nejsi Titus."

Tlukot srdce z reproduktorů zesílí. V bílém světle vypadá Vixus jako obrys.

Chce ode mě soucit.

Můj soucit se rozplynul ve tmě.

Hrdinové písní, které zpívají Rudí, znají milosrdenství a čest. Nechávají své nepřátele žít, jako jsem já nechal žít Šakala, aby se neposkvrnili hříchem. Zlo ať páchají padouši. Ať se oblékají do černé, ať si nás zkusí bodnout do zad, protože my se včas otočíme a zabijeme je. Satisfakce bez provinilosti. Jenže tohle není píseň. Tohle je válka.

„Darrowe…"

„Potřebuju poslat vzkaz Šakalovi." Prořízne Vixovi hrdlo. A když se sesune na zem a umírá, vím, že se bojí, protože na druhé straně na něho nic nečeká. Chrochtá a kňourá, než zemře. A já nic necítím.

Do tlukotu srdce začnou kvílet poplašné sirény.

5. PLÁN C

„Do prdele," zavrčí Holiday. „Říkala jsem ti, že nemáme čas."

„To je v pohodě," klidní ji Trigg.

Jedeme společně výtahem. Viktra leží na podlaze kabiny. Trigg jí navléká svou černou pláštěnku, aby alespoň nějak zakryl její nahotu. Vixova krev stéká po rytině dětí hrajících si v tunelech. Kape na mé rodiče a barví Eoniny vlasy doruda. Otřu čepel břitvy svým vězeňským overalem. Zapomněl jsem, jak snadno se bere život.

„Žij sám pro sebe, zemři sám," řekne tiše Trigg. „Člověk by čekal, že s tím jejich mozkem budou mít dost rozumu, než aby byli takoví kreténi." Podívá se na mě a odhrne si vlasy z tvrdých očí. „Promiň, že mluvím tak napřímo, Sekáči. Jestli to byl tvůj kámoš…"

„Kámoš?" Zavrtím hlavou. „Ten žádné neměl."

Skloním se a odhrnu Viktře vlasy z tváře. Spí klidně opřená o stěnu. Líce má vyhublé hladem. Rty tenké a smutné. V rysech se jí však pořád zrací nápadná krása. Zajímalo by mě, co jí udělali. Chudák Viktra, vždy tak silná, tak suverénní, ale jen proto, aby zamaskovala laskavé srdce. Jestlipak z něho něco zbylo?

„Jsi v pohodě?" zeptá se Trigg. Neodpovídám. „Byla to tvoje holka?"

„Ne." Dotknu se vousu, který mi narostl. Nesnáším, jak svědí a smrdí. Kéž by mi ho Danto býval oholil. „Ne, nejsem v pohodě."

Necítím naději. Necítím lásku.

A už vůbec ne, když vidím, co provedli Viktře a mně.

Teď mě pohání nenávist.

Mimo jiné i vůči tomu, čím jsem se stal. Cítím na sobě Triggův pohled. Vím, že je zklamaný. Chtěl Sekáče. A já jsem jen zakrnělá lidská slupka. Přejíždím si prsty po hrudním koši. Tolik tenkých, křehkých žeber. Těmhle Šedým jsem toho slíbil příliš. Všem jsem toho slíbil příliš, hlavně Viktře. Byla mi věrná. A kdo jsem byl já? Jen další člověk, který ji chtěl využít. Takový, před kterým ji matka varovala, na které ji připravovala.

„Víš, co teď potřebujeme?“ zeptá se Trigg.

Vzhlédnu k němu. „Spravedlnost?“

„Studené pivo.“

Z úst mi exploduje smích. Příliš hlasitý. Vyleká mě.

„Sakra,“ zavrčí Holiday; ruce jí létají po ovládacích prvcích výtahu. „Sakra. Sakra. Sakra…“

„Co je?“ houknu.

Zastavili jsme mezi 24. a 25. patrem. Holiday dál mačká tlačítka, ale výtah se najednou trhnutím rozjede vzhůru. „Převzali řízení. Do hangáru se nedostaneme. Přesměrovávají nás…“ Dlouze vydechne a podívá se na mě. „Na první úroveň. Sakra. Sakra. Sakra. Budou tam čekat s haundy, možná s Obsidiány… možná se Zlatými.“ Ztuhne. „Vědí, že jsi tady.“

Přemáhám zoufalství, které mi stoupá z břicha. Nevrátím se. Za žádnou cenu. Než by nás měli znovu chytit, raději zabiju Viktru i sebe. Trigg se dívá sestře přes rameno. „Umíš to hacknout?“

„A kdy jsem se to jako měla naučit?“

„Škoda, že tu není Efraim. Ten by to dokázal.“

„Jo. Ale já nejsem Efraim.“

„Můžeme vylézt ven stropem?“

„Jestli chceš skončit jako mastný flek…“

„Tak to nám zbývá jen jedna možnost, že?“ Trigg sáhne do kapsy. „Plán C.“

„Nesnáším plán C.“

„No jo, holčičko, ale jinak to nejde. Vybal pohana.“

„Co je plán C?“ zeptám se tiše.

„Eskalace.“ Trigg aktivuje komunikátor. Připojí se na zabezpečenou frekvenci a na displeji se rozsvítí kódy. „Pirát volá Kostěje, slyšíš mě? Pirát volá –“

„Kostěj slyší,“ ozve se přízračný hlas. *„Žádám o přístupový kód Echo. Přepínám.“*

Trigg se podívá na datapad. „13439283. Přepínám.“

„Kód je zelený.“

„Potřebujeme sekundární evakuaci za pět minut. Máme princeznu a jednoho dalšího ve fázi dvě.“

Na druhé straně linky nastane pauza, ale když dotyčný znovu promluví, je na něm znát úleva i navzdory šumu. *„Pozdní oznámení.“*

„Vraždění není přesné inženýrství.“

„Budeme tam za deset minut. Držte ho naživu.“

Spojení se přeruší. „Zasraní amatéři,“ zamumlá Trigg.

„Deset minut,“ zopakuje Holiday.

„Byli jsme už v horších sračkách.“

„Kdy?“ Trigg neodpoví. „Měli jsme pokračovat přímo do hangáru, krucinál.“

„Co já?“ zeptám se, protože cítím jejich strach. „Můžu nějak pomoct?“

„Ty hlavně neumírej,“ zavrčí Holiday a sundá si batoh. „Jinak bude všechno k hovnu.“

„Ty budeš muset táhnout svoji kámošku,“ řekne Trigg a začne si odepínat veškerou výstroj kromě brnění. Z batohu vytáhne další dvě starožitné zbraně – dvě pistole, které doplňují výkonnou prachovou karabinu. Jednu mi podá. Ruce se mi třesou. Pušku na střelný prach jsem naposledy držel v ruce v šestnácti, kdy jsem trénoval se Syny. Jsou beznadějně zastaralé, těžké a vinou zpětného rázu i komicky nepřesné.

Holiday vytáhne ze svého batohu velkou plastovou krabičku. Na okamžik zaváhá, než ji otevře.

Pak odcvakne západky a odhalí kovový válec s rotující rtuťovou koulí uprostřed. Vytřeštím na něj oči. Kdyby ji s ním někdo chytil, skončila by za mřížemi na doživotí. Šíleně nelegální. Mrknu na displej výtahu. Ještě deset pater. Holiday popadne dálkové ovládání válce. Osm pater.

Bude tam čekat Kassius? Aja? Šakal? Ne. Ti se budou na své lodi připravovat na večeři. Šakal si bude žít svůj život. Nebudou vědět, že ten poplach je kvůli mně. A chvíli potrvá, než to zjistí. Ale i bez nich máme dost důvodů k obavám. Jediný Obsidián by ty dva roztrhl holýma rukama. Trigg to ví. Zavře oči a dotkne se hrudníku na čtyřech místech v pomyslném obrazci kříže. V tlumeném světle výtahu se mu matně leskne snubní prsten. Holiday si toho gesta všimne, ale nenapodobí ho.

„Tohle je naše parketa," řekne mi tiše. „Tak spolkni svou hrdost, zůstaň za námi a nechej nás pracovat." Trigg si prokřupne krk a políbí svůj levý prsteník v rukavici. „Zůstaň u mě, Sekáči. Přilep se mi na prdel, vůbec se nestyď."

Zbývají tři patra.

Holiday potěžká v pravé ruce karabinu. Nervózně žvýká. Levý palec má na dálkovém ovladači. Zbývá jedno patro. Zpomalíme. Hledíme na dvojité dveře. Viktřiny nohy si přitisknu do podpaží.

„Mám tě ráda, brácho," řekne Holiday.

„Já tebe taky, ségra," zamumlá Trigg hlasem napjatým, strojovým.

Bojím se víc, než když jsem tenkrát ležel zavřený v bitevním skafandru v odpalovací komoře před svým Železným deštěm. Bojím se nejen o sebe, ale i o Viktru a o tyhle dva sourozence. Chci, aby přežili. Chci, aby mi vyprávěli o Jižní Pacifice. O tom, jaké neplechy prováděli své mámě. Jestli měli psa, dům ve městě, na venkově…

Výtah se zasípáním zastaví.

Světlo na dveřích zabliká. A tlusté kovové dveře, které nás dělí od čety Šakalova elitního oddílu, se sykavě otevřou. Do kabiny vletí dva zářící omračovací granáty a přichytí se ke stěnám. *Píp. Píp.* A Holiday stiskne tlačítko ovladače. Ticho vystřídá hluboká zvuková imploze a z kulatého EMP zařízení u našich nohou exploduje neviditelný elektromagnetický pulz. Granáty odumřou. Světla ve výtahu i mimo něj zhasnou. A všichni Šedí čekající za dveřmi se svými moderními pulzními zbraněmi a Obsidiáni v těžkých brněních s elektronickými klouby, přilbami a vzduchovými filtry se rázem přenesou do středověku.

Ovšem Holidayiny a Triggovy starožitnosti pořád fungují. Sourozenci vyjdou z výtahu do kamenné chodby, shrbení nad svými zbraněmi jako zlovolní chrliči. Je to masakr. Dva zkušení střelci pálí z bezprostřední blízkosti krátkými dávkami archaických nábojů do bezbranných Šedých. Není se kam schovat. Záblesky v široké chodbě. Ohlušující dunění výkonných pušek.

Trnou mi zuby. Stojím ztuhlý ve výtahu, dokud na mě Holiday nekřikne, a pak se vrhnu za Triggem. Viktru táhnu za sebou.

Viktra hodí starožitný granát a tři Obsidiáni se svezou k zemi. *Bum*. Ve stropě se otevře díra. Prší omítka. Prach. Z místnosti nad námi propadnou dírou židle a Měďáci. Dýchám rychle, mělce. Mužská hlava prudce škubne vzad. Tělo padne na zem, udělá otočku. Šedá prchá kamennou chodbou do úkrytu. Holiday ji střelí do páteře. Žena sebou plácne na zem jako dítě, které uklouzlo na ledu. Všude pohyb. Z boku se na mě vrhne Obsidián.

Vystřelím z pistole, příšerná trefa. Kulka se odrazí od brnění. Dvousetkilový chlap zvedne iontovou sekeru, která má sice vyhořelou baterii, ale čepel je pořád ostrá. Vydá hrdelní válečný pokřik své rasy a z přilby mu vytryskne červená mlha. Kulka proletěla očním důlkem přilby ve tvaru lebky. Obrovské tělo zavrávorá a padne břichem na zem. Málem mě přibere s sebou. Trigg se mezitím už věnuje dalším cílům. Sází olovo do lidských těl nevzrušeně jako řemeslník, který zatlouká hřebíky do dřeva. Žádné emoce. Žádné umění. Jen výcvik a fyzika.

„Sekáči, hni sebou!“ křikne Holiday. Táhne mě chodbou pryč od vřavy. Trigg jde za námi a hodí lepivý granát, který přilne na stehno neozbrojeného Zlatého, který se vyhnul čtyřem jeho výstřelům. *Vhump*. Kosti a maso se promění v mlhu.

Sourozenci přebíjejí za běhu a já se snažím neomdlít ani neupadnout. „Doprava za padesát kroků, pak nahoru po schodech!“ štěkne Holiday. „Máme sedm minut.“

Chodby jsou děsivě tiché. Žádné sirény. Žádná světla. Žádný hukot horkého vzduchu z ventilátorů. Jen dusání našich bot, vzdálené výkřiky, pukání mých kloubů a chrčení z plic. Proběhneme kolem venkovního okna. Lodě, černé a mrtvé, padají z nebe. Tam, kde jiné dopadly, hoří malé ohně. Visuté tramvaje na magnetických kolejnicích skřípavě zastavují. Nějaká světla svítí už jen na dvou nejvzdálenějších vrcholcích Attiky. Posily s technikou brzy zareagují, ale nebudou vědět, co ten zmatek způsobilo. Kde hledat. S nefunkčními kamerovými systémy a biometrickými skenery nás Kassius ani Aja nenajdou. Snad nám to zachrání život.

Běžíme po schodech nahoru. Pravé lýtko a zadní stehenní sval mi sevře křeč. Zaúpím a málem upadnu. Holiday mě podepře, svůj silný krk vtlačí do mého podpaží. Tři Šedí nás zahlédnou zdola, zespodu dlouhého mramorového schodiště. Odstrčí mě stranou a dva z nich sundá, ale jeden palbu opětuje. Do mramoru se zakousnou kulky.

„Mají záložní prachové," houkne Holiday. „Musíme vypadnout. Padáme." Ještě dvě odbočky vpravo, kolem několika podBarev hledících s otevřenými ústy, přes mramorové sály s vysokými stropy a řeckými sochami, kolem galerií, kde Šakal hromadí své uloupené starožitnosti a kde mi kdysi ukázal Hancockovu deklaraci a zachovalou hlavu posledního vládce Americké říše.

Svaly mě pálí. Píchá mě v boku.

„Tady!" křikne konečně Holiday.

Dorazíme ke dveřím pro personál v boční chodbě a vyběhneme ven do studeného denního světla. Spolkne mě vítr, ledovými zuby mi trhá kombinézu. Všichni čtyři vklopýtáme na kovovou lávku, která se táhne podél jedné strany Šakalovy pevnosti. Po naší pravici ustupuje holá skála moderní kovové a skleněné stavbě nad sebou. Po levici máme kilometrový sráz. Kolem horského svahu víří sníh. Vítr skučí. Vzdor vichru obcházíme pevnost a jdeme po lávce až tam, kde se spojuje s dlážděným mostem, který se táhne od hory k opuštěné přistávací plošině jako kostnatá paže držící betonový, zasněžený talíř.

„Čtyři minuty," křikne Holiday, zatímco mě napůl táhne po mostu k přistávací plošině. Tam mě shodí na zem. Položím Viktru vedle sebe. Zledovatělá kruhová plocha je kluzká a kouřově šedá. Pod betonovou zídkou vysokou po pás, jedinou ochranou před pádem do hlubiny, se hromadí závěje.

„Mám osmdesát v dlouhém zásobníku, šest v bouchačce," zavolá Trigg na svou sestru. „Pak jsem na suchu."

„Já mám dvanáct," odtuší Holiday a hodí na zem malou plechovku. Ta pukne a do vzduchu se vyhrne zelený kouř. „Musíme udržet most."

„Mám šest min."